

гр. Перник, 28 октомври, 2011 г.

Административен съд- Перник, касационен състав, в закрито съдебно заседание на двадесет и осми октомври, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

Членове: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря и в присъствието на прокурор, като разгледа докладваното от съдията Станчев к.н.а.х.д. № 282 по описа за 2011 година на Административен съд- Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

С определение № 313, постановено по нах дело 1377/2011 г. районен съд Перник е оставил без разглеждане жалба на СД***, гр. Перник, представлявано от Й.Б. Й.*** против наказателно постановление № 11-282/13.V.2011 г., издадено от Главен директор, ГД “ИДТН”, с което и на основание чл. 58, ал. 2 от ЗТИП, във вр. чл. 55, ал. 2 от с.з.на търговското дружество – жалбоподател е била наложена имуществена санкция в размер на 300 лева, за констатирано нарушение на чл. 7а, т. 3 от Наредба за безопасна експлоатация и технически надзор на асансьори. Районният съд е приел, че наложената на жалбоподателя глоба, като форма на административно наказание е изключена от подлежащите и допустими за обжалване административни наказания, като размер на санкции по този закон.

В жалба срещу това решение, жалбоподателят поддържа искане за отмяна на оспорвания съдебен акт, като излага съображения, че по същинете си наказателното постановление е издадено при съществени процесуални нарушения.

Административен съд Перник, като обсъди становищата на страните във връзка с доказателствата по делото прие следното.

Жалбата е процесуално допустима – подадена от засегната от действия и акт на АНО страна в законово определения срок.

По същество е неоснователна.

Въззивният съд е приложил правилно закона, като се е съобразил с наложена от българския законодател норма.

Законодателят е приел, че има определен праг от който нагоре, размера на наложена санкция подлежи на обжалване, т.е. на съдебен контрол. Тази разпоредба е приета от висш законодателен орган на РБългария и съдът с оглед конституционно вменено му задължение по чл. 117, ал. 2, изр. 2 от КРБългария е длъжен да се съобрази с това задължение. Волята на законодателя не може да се тълкува като такава, противна на разпоредби на Конституцията. По

вътрешното законодателство, тези разпоредби на ЗТИП не са отменени, нито има решение на конституционен съд, който да ги обяви за противоконституционни, предвид което съдът е длъжен да се съобрази с прилагането на действащо национално законодателство. Действително размера на необжалваемите санкции по ЗТИП е значителен, но необжалваемия праг е въведен от законодателя. Правилни са изводите на районен съд, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от КРБ налага ограничение на приетия от този нормативен акт общ принцип на обжалваемост, при засягане законни права и интереси на гражданите, в случая жалбоподателя. Съдът не се поставя над законодателния орган и дори да констатира някои несъответствия, при дадено конституционно – чл. 120, ал. 2 от КРБ, изключване на актове, намира, че института на необжалваемост все още намира приложение и следва да се спазва.

В тази връзка, жалбата срещу прекратителен съдебен акт на въззивния съд е неоснователна и последния следва да се потвърди.

По изложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 313, постановено по нах дело 1377/11 г. по описа на РС Перник.

Определението е окончателно.

Председател:/п/

Членове:/п/
/п/